

Posudek na diplomovou práci

Tereza HOLUBOVÁ: Management krizí ve francouzské zahraniční politice: Centre de crise

Hlavním cílem diplomové práce T. Holubové je představit fungování v roce 2008 vytvořeného krizového centra (CDC) na francouzském ministerstvu zahraničních věcí. Ve své analýze vychází z teorie managementu krizí a, jak sama v úvodu oznamuje, nejde jí o sociologii této nové instituce, ale spíše o postižení její role „z hlediska mezinárodní politiky“ (s. 6 – odkazy v tomto posudku se vztahují k odevzdané elektronické verzi diplomové práce, jejíž stránkování ovšem bohužel neodpovídá papírové verzi). Autorka nejdříve představuje hlavní rysy teorie krizového managementu a poté důkladně prezentuje metodologii, kterou si zvolila pro svůj výzkum – vztahuje se k Drulákovu pojetí instrumentální případové studie. V úvodní partii nechybí ani poctivé představení pramenů a existující literatury, kterému ovšem chybí poněkud kritičtější odstup. Škoda také je, že se toto dělení (prameny/sekundární literatura) neodraží v závěrečném seznamu literatury.

Ve vysvětlení teorie managementu krizí i v následujícím popisu krizového centra a jeho pozice v rámci ministerstva (kapitola 2) by textu velmi prospělo zapojení ilustrativních příkladů do výkladu. Autorka se v těchto místy zdlouhavých pasážích nevyvarovala ani dosti nejasných vět jako: „Z pohledu celkového hodnocení situace se mezi indikátory krize zařazuje nárůst neslučitelnosti systémů, které jsou do situace zapojeny, nárůst konfliktů mezi zapojenými aktéry, to, že organizace na danou situaci nijak veřejně nereaguje, že má přehnaně optimistická vyjádření nebo příliš přesná čísla.“ (s. 17) O jaké systémy a jaké organizace jde? Co to je „příliš přesné číslo“? Rušivě působí i některé zbytečné a neobratné věty jako „Oddělení plánování a koordinace humanitární politiky zajišťuje permanentní sledování událostí vzahraní a koordinuje humanitární politiku“ (s. 28). Mezi nejzajímavější pasáže ve druhé kapitole naopak patří úvahy autorky nad vztahem expertízy a politického rozhodování (s. 32-33). Stálo by za to podrobněji představit krizové centrum právě z této perspektivy – jak se vnímají/jsou vnímání jeho pracovníci? Jak jsou vybírání – na základě jakých kritérií? Přínosná je i analýza vlivu ministra Kouchnera na vznik krizového centra a představení jeho pojetí „sécurité humaine“.

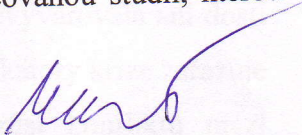
Ve třetí kapitole autorka nabízí podrobný výčet a popis událostí-krizí, na jejichž řešení CDC nějakým způsobem participovalo. Na téměř dvaceti stránkách T. Holubová velmi pečlivě prezentuje všechny tyto krize, aby nakonec nabídla typologii postupů řešení krizí, která je ovšem opět spíše příliš podrobným výčtem – zde by byla na místě větší odvaha ke generalizaci postupů používaných CDC. Na závěr pak autorka připojuje zajímavou kratší

pasáž, zasazující působení CDC do kontextu „kultury nulového rizika“, resp. „kultury strachu“ v západním civilizačním okruhu, pro který jsou typické extrémní nároky na odpovědnost státu vůči svým občanům, odpovědnost přesahující hranice daného státního celku. V závěru T. Holubová také velmi správně rozsáhlé aktivity CDC diagnostikuje jako projev faktu, že dnešní Francie je „střední mocností, která má ale v mnoha směrech globální ambice“ (s. 67), a naznačuje, že další vývoj této velmi čerstvé instituce (její politická podpora, alokované zdroje atd.) bude zajímavým „laboratorním“ příkladem pro analyzování tohoto rozporu.

Předkládané diplomové práci by prospěla důkladnější jazyková korektura. Vyskytuje se v ní totiž opravdu velké množství zbytečných překlepů – např. opakovaně malé písmeno na začátku věty apod. (viz s. 7, 42, 43, 45, 48, 52, 53, 54, 66, 68, 69), často se setkáváme s chybějícími slovy (s. 13, 21, 30, 42, 49, 57). Autorka, která s oblibou užívá bohatě rozvinutých souvětí, se nevyvarovala ani hrubých chyb v interpunkci (s. 12, 15, 16, 21, 27, 31, 34, 35, 41, 46, 47). Rušivě působí i stylistické nedostatky jako opakování stejných slov bezprostředně za sebou (s. 16, 22, 24, 34, 43) nebo spojení typu „činitelé činící rozhodnutí“ (s. 18) či „snaha využít tento čas pro jeho maximální využití“ (s. 67).

Navzdory těmto nedostatkům jde o zajímavou a poctivě zpracovanou studii, kterou doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení stupněm **velmi dobře**.

V Praze, 9. června 2010

PhDr. Ondřej Matějka